

odst. (1) zák. o ochr. náj., soudního výroku, že nájemní smlouva v žalobním návrhu označená se zrušuje a žalovaní jsou povinni, veškeré najaté místnosti vykliditi. Jde tedy zřejmě o žalobu, již se vymáhá zánik nájemní smlouvy a odevzdání najaté věci. Odvolací soud vyslovil proto právem, že tu platí ustanovení § 575 c. ř. s., o kratších lhůtách opravných a že je tudíž odvolání, podané čtrnáctého dne, opožděné. Neprávem namítá stěžovatel, že se výjimečné ustanovení § 575 c. ř. s. nemůže vztahovati na spory z důvodu § 3 zák. o ochr. náj., ježto tento zákon v době vydání civilního řádu neplatil, neboť předpis § 3 odst. (1) zák. o ochr. náj. je předpisem hmotněprávním, který obmezuje po dobu účinnosti tohoto zákona právo poskytnuté pronajímateli v § 1118 obč. zák. (rozhodnutí čis. 8791 sb. n. s.). I když žalobci opírají žalobu o § 3 odst. 1 zák. o ochr. náj., jest její právní povahu posuzovati podle § 1118 obč. zák. a jde proto o spor, v němž platí kratší lhůty § 575 c. ř. s.

Čís. 12536.

Proti usnesení, jímž bylo odepřeno opatrovnické schválení smíru mezi odkazovníkem a nezletilými dědici, není oprávněn k rekursu odkazovník, navrhnuvší schválení smíru soudem.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1933, R I 307/33.)

Opatrovnický soud schválil smír mezi odkazovnicí a nezletilými dědici. Rekursní soud odepřel smír schváliti.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs odkazovnice.

Důvody:

Rekursní soud odepřel napadeným usnesením schváliti opatrovnický smír, který nabídla stěžovatelka nezletilým jako dědicům ze závěti na vyrovnání jejího nároku z odkazu, jímž byli tito podle poslední vůle zůstavitelovy obtíženi. Učinil tak proto, že neshledal smír k patrnému prospěchu nezletilců (§ 233 obč. zák.). Stěžuje-li si do usnesení toho stěžovatelka jako osoba, která učinila nabídku k uzavření smíru, nelze k jejímu dovolacímu rekursu vůbec přihlížeti, ježto jí nepřísluší podle § 37 zákona čis. 100/31 sb. z. a n. oprávnění ke stížnosti. Stěžovatelka jako odkazovnice nenabyla svým návrhem na soudní schválení nabídnutého smíru nijakých práv proti opatrovancům, převzala jen závazek podle § 865 obč. zák., že neustoupí od návrhu do soudního řízení, neměla však práva na to, by opatrovnický soud schválil smír. Řízení za účelem vymožení soudního schválení jest vnitřním úkonem opatrovnického soudu, na která nemá spolusmluvník nijakého vlivu. Jest jen věcí zákonného zástupce a opatrovnického soudu, by uvážili, zda zájmy nezletilců jsou nabízeným smírem plně obhájeny, či zda nejsou citelně poškozeny. Stěžovati si proti usnesení soudnímu o tom

mohl jen ten, kdo je po zákonu oprávněn chrániti zájmy opatrovanců, kdyby je považoval za dotčené soudním opatřením, nikoli však smluvník, stěžovatelka (srov. rozh. čís. 902, 5844, 6400, 6961, 7505 sb. n. s.).

Čís. 12537.

Podkladem žaloby o zmatečnost (§ 529 c. ř. s.) nemůže býti rozsudek, proti němuž bylo podáno odvolání, třebas vadné, o němž nebylo dosud rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1933, Rv I 277/32.)

Dne 10. července 1930 byl vynesena proti Aloisu S-ovi rozsudek pro zmeškání, jenž byl doručen Aloisu S-ovi dne 1. srpna 1930. Alois S. podal dne 12. srpna 1930 proti rozsudku tomu odvolání, v němž uváděl, že mu nebyla žaloba správně doručena. O odvolání nebylo dosud rozhodnuto. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Alois S., by rozsudek ze dne 10. července 1930 byl prohlášen zmatečným podle § 529 c. ř. s., ježto mu bylo nesprávným a protizákonným doručením žaloby a předvolání k prvnímu roku zabráněno, by byl v řízení řádně zastoupen. *První soud* prvního stolu žalobu zamítl mimo jiné proto, že žaloba ve smyslu § 529 c. ř. s. není přípustná, ježto vada byla uplatňována opravným prostředkem. *Odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil. *Důvody*: Odvolatel má za to, že názor prvního soudu, že žaloba pro zmatečnost není přípustná, poněvadž vada byla uplatňována opravným prostředkem, je mylný. Než odvolateli nelze dáti za pravdu. Jak ze spisů prvního soudu jest zřejmo, byl rozsudek pro zmeškání ze dne 10. července 1930 doručen odvolateli dne 1. srpna 1930 a dne 12. srpna 1930 došlo k prvnímu soudu podání žalovaného, které žalobce výslovně označuje jako odvolání proti rozsudku pro zmeškání, a jako odvolací důvod uvádí, že mu nebyla žaloba řádně doručena. Odvolání to je ovšem ve smyslu § 467 c. ř. s. formálně vadné a mělo býti prvním soudem žalobci vráceno k odstranění formálních vad po rozumu §§ 84 a 85 c. ř. s., což se však dosud nestalo, o odvolání tom první soud dosud nic nezařídil, takže rozsudek pro zmeškání nenabyl dosud právní moci, následkem čehož jest žaloba pro zmatečnost podle § 529 c. ř. s. nepřípustná, a první soud posoudil věc po stránce právní správně, zamítнув žalobu, takže odvolání je neopodstatněné a již z tohoto důvodu bylo je zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud dovolatel prováděje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s. o to se opírá, že formálně vadné odvolání, jehož oprava provedena nebyla, nemůže býti pokládáno za opravný prostředek a z toho dovozuje, že nebylo proti rozsudku